

137. Μύθος λύκου

- Λύκος επεριπάτειε περίσσια πεινασμένος
κι εις ένα τόπον στάθηκε, σαν ήταν λιμασμένος.
Ήκουσε κι έκλαιγε παιδί και γραία που 'χε κράζει:
«Ω λύκε, έπαρ' το παιδί, γιατί πολλά φωνάζει!»
- 5 Ο λύκος τον εφάνηκεν αλήθειαν ελάλειε,
και τον θεόν εδέετον, πολλά επαρακάλειε.
Τον εαυτόν του έλεγε: «Τώρα το θέλω φάγει,
και σαν χορτάσω εύμορφα, ύστερα θέλω πάγει.»
Ωραν πολλήν επάντεξε, δεν ήκουσε να κλαίγει,
μόνο την γραίαν ήκουσε πάλε οπού 'χε λέγει:
- 10 «Αν έλθ' ο λύκος, τέκνον μου, εδώ στο σπίτι τώρα,
δέρνω τον και διώχνω τον, να πάγει στην κακή ώρα.»
Τότε ο λύκος απ' εκεί φεύγοντας είχε λέγει:
«Πρέπει μέ τον ταλαίπωρον πασάνας να με κλαίγει,
15 που 'λθα εδώ που λέγουσιν άλλα και κάμνουν άλλα:
στο σπίτι όπου ήλθα 'γώ λεν ψέματα μεγάλα.»

Επιμύθιον

Ο μύθος λέγει πως τινές τους λόγους τους χαλνούσι,
εύκολα τους γυρίζουσι και τους αλησμονούσι.

Γιώργος Μ. Παράσογλου (επιμ.), *Ανδρόνικος Νούκιος, Γεώργιος Αιτωλός, Αισώπου μύθοι. Οι πρώτες νεοελληνικές μεταφράσεις* [Νέα Ελληνική Βιβλιοθήκη, ΣΠ 58], Εστία, Αθήνα 1993.